

Magyarország Nagykövete

Nem hivatalos fordítás

Alexander Marguier úr részére
Ügyvezető igazgató
Cicero
Fasanenstrasse 7-8
10623 Berlin

Christoph Schwennicke úr részére
Ügyvezető igazgató
Cicero
Fasanenstraße 7–8
10623 Berlin

Berlin, 2018. november 16.

Tisztelt Marguier úr!

Tisztelt Schwennicke úr!

Baden-Württemberg tartomány berlini képviselője és a „Cicero” a Római Köztársaság és a mai EU közti esetleges párhuzamok témájában szervezett konferenciáján Joschka Fischer volt alkancellár-külgügyminiszter erős állításokat fogalmazott meg Magyarországgal és annak miniszterelnökével kapcsolatban. A helyszínen nem volt lehetőség ezekre reagálni. Ez elég általános a német politikai és mediális térben, de a „Cicero” szerkesztői – megfelelően a kiadvány mottójának („Magazin für politische Kultur”) - nyitottságot mutattak a nagyköveti reagálás közzétételére, amelyet előre is köszönök.

Joschka Fischer 1998 és 2005 között töltötte be az alkancellári-külgügyminiszteri posztot. Magyarország 1998 és 2002 között folytatta az EU-val a csatlakozási tárgyalásokat, és 2004-ben vált az EU tagjává. A magyar tárgyaló delegáció titkáráként kellő szakmai és személyes tapasztalattal a hátam mögött kijelenthetem, Joschka Fischer meghatározó szerepet játszott hazám EU-csatlakozásában, Európa újra egyesítésében. Ezért elismerés és tisztelet illeti meg. Ez a tisztelet és elismerés egyúttal nem akadály, sokkal inkább szilárd erkölcsi alap ahhoz, hogy a jelenben megfogalmazott állításaira ezúttal berlini magyar nagykövetségként reagáljak. Amikor jeleztem ez irányú szándékomat, a reakciója az volt, hogy „mi magyarok azonnal az áldozat szerepébe helyezzük magunkat”. Ez természetesen nem igaz. Mi éppen az európai vita

Magyarország Nagykövete

hívei vagyunk. Mi hiszünk az érvek Európájában. Próbálunk hinni a tények jelentőségében. Azt az állapotot mindenképpen megpróbáljuk meghaladni, hogy Magyarországról csak rosszat, vagy semmit ne lehessen közzétenni.

Mind ezek előre bocsátásával kezdjük a történelmi dimenzióval, a „Trianon túszaí” váddal. Az egyes nemzetek történelme a legtöbb esetben a fény és az árnyék kombinációja. Ennek feldolgozása minden egyes nemzet legbelsőbb ügye. A kérdés, hogy ezzel együtt miként viszonyul az adott nemzet saját és a társnemzetek jelenéhez és jövőjéhez. Éppen pár napja mondta beszédében a német szövetségi elnök, hogy a demokratikus patriotizmus lényege az, ha abból indulunk ki, hogy nemzetünk szebb napjai még előttünk állnak. Biztosak lehetnek abban, ez ma a magyar nemzeti, regionális és európai stratégia lényege. Erős Európát szeretnénk – nevezhetjük ezt az európai szuverenitás képességének is -, de ez csak akkor lehetséges, ha az egyes tagállamok is erősek. Magyarország erős akar lenni, de ehhez szüksége van arra, hogy az EU és a tagállamok, így a szomszédjaink is erősek legyenek. A „Trinanon-vád” cáfolatára álljon itt egy idézet Orbán Viktor miniszterelnöktől: „Persze mi a saját érdekeinket követjük, de megtanultuk a történelem során, hogy csak úgy lehetünk sikeresek, ha a szomszédjaink velünk együtt sikeresek.” A magyar kormányfő e nyilatkozatának elhangzásakor ott állt mellette szlovák kollégája.

Ide illeszkedően egy konkrét példát is hadd hozzak fel. Az idei választási kampány már igencsak forró szakaszában Orbán Viktor miniszterelnök Szerbiában, a vajdasági Szabadkán átadta a magyar költségvetési forrásból felújított zsinagógát. A magyar kormány által a holokauszt emlékében hozott döntés szerint az egész Kárpát-medencében sok milliárd forintból számos zsinagógát próbálunk megmenteni a pusztulástól. Erkölcsi kötelességünk kiállni egy olyan Európa, egy olyan Közép-Európa és egy olyan Magyarország mellett, ahol zsidók és keresztények félelem nélkül élhetnek.

Ez a pillanat át is vezet a másik megfogalmazott vádhoz, ami Soros György nevéhez kapcsolódott. Magyarország országon belül zéró toleranciát hirdet és érvényesít az antiszemitizmussal szemben, és országhatáron kívül is mindent megtesz e meggyőződés gyakorlati megvalósítása érdekében. A Soros Györggyel folytatott vitát annak két alapelemére kellene fókuszálni. A Magyarországgal szemben folyamatosan és rendszerszerűen megfogalmazott vádak cáfolata érdekében mindkét témakörben álljon itt Soros György saját maga által megfogalmazott pozíciója. Egyrészt a „*The New York Times*” 2018. július 17-i számában vele megjelent szokatlanul hosszú interjú megítélésünk szerint elég egyértelmű magyarázata annak, miért zajlik közte és a magyar kormány között demokrácia vita. A másik, még közismertebb vitatémánk a migrációhoz kapcsolódik. A sokak szerint soha nem létezett és magyar kitalációként jellemzett „Soros tervet” maga Soros György tette közzé a „*Project Syndicat*” 2015. szeptember 26-i számában, amit a „*Die Welt*” is publikált pár nappal később,

Magyarország Nagykövete

egészen pontosan október 2-án. A szerző két dolgot világosan leszögez. Egyrészt van egy migrációra vonatkozó víziója és terve. Ez természetesen szíve joga, mint ahogy a magyar kormánynak is joga és lehetősége e terv egyetlen pontjával sem egyet érteni. Másrészt a tervet maga a szerző definiálja Orbán Viktor tervével szembeni koncepcióként. Ezt elég egyértelműen megerősíti a „*The Wall Street Journal*” 2015. november 8-i számában is, ahol kifejtette, hogy az ő és az általa vezetett Alapítvány elveit nem mindenhol fogadják el, és aktívan együttműködik bárkivel, különösen Magyarországon, ahol az általa képviselt nézetek közvetlenül szembe mennek a jelenlegi miniszterelnök, Orbán Viktor álláspontjával. A 2015 és 2018 közti fejlődéstörténet szerintem eléggé világosan mutatja, kinek van kezdettől fogva egyenes vonalú, következetes álláspontja, és azt is, hogy kit igazoltak a tényleges történések az EU-n belül, és az EU-n kívüli világban. Az pedig szerintem fontos körülmény, hogy a tartalmi, polgárok millióit foglalkoztató konfliktusban álló két szereplő közül az egyik egy demokratikus és szabad választásokon többször magát megmérettető és megválasztott miniszterelnök.

Nem kis mértékben ehhez a ponthoz kapcsolódóan menetrend szerint megérkezett Magyarországgal szemben a szolidaritás hiányának vádja. Miért is? Mert Magyarország volt az első, és sokáig az egyetlen tagállam, amelyik hatalmas pénzügyi és humán forrásokat mobilizálva bebizonyította, hogy meg lehet védeni a külső határokat? Mert mindeközben nem csak kritikát, de számos esetben sértő vádakat kapott? Mert nemzeti erőforrásait Brüsszel „elvi” okokból nem egészítette ki? Mert ezen erőforrások totális lekötöttsége ellenére Magyarország mind a nyugat-balkáni, mind a mediterrán útvonal védelméhez jelentős erőforrásokat ajánlott föl? Mert Magyarország mértékét és arányát tekintve is jelentős szerepet vállal a menekülést kiváltó okok megszüntetésében, az otthonukhoz lehető legközelebb biztosítható emberhez méltó körülmények megteremtésében? Mert Magyarország nem az EU területén megoldhatatlan problémákat akarja importálni, hanem a segítséget akarja exportálni? Mert elsőként és sokáig egyedülként Magyarország tartotta be Schengent és Dublint? Ez tényleg a szolidaritás hiányának a bizonyítéka?

És ha már szolidaritási vita zajlik, hadd említsek egy másik sajátos történetet. Nem utolsó sorban azért is, mert az említett rendezvény Baden-Württemberg képviselőjén zajlott. A II. világháborút követő elűzőzések ellenére – amelyeknek emléknapját elsőként a magyar Országgyűlés vezette be, három évvel a német parlament előtt - Magyarországon jelentős létszámú, és identitásában, kultúrájában erősödő német kisebbség él, együtt a másik tizenkettő nemzeti és etnikai kisebbséggel. A magyarországi németek egy igen jelentős része sváb gyökerű. Tőlük megtanulhattuk – és meg is tanultuk – a sváb háziasszony örökbecsű leckéjét: előbb meg kell tudni keresni azt a pénzt, amit aztán kiadunk a kezeink közül. Magyarország egyszer nagyot hibázott, 2008-ban először került az Európai Bizottság és az IMF pénzügyi védőszárnya alá. A 2010-ben hivatalba lépő Orbán-kormány 2013-ban minden adósságunkat

Magyarország Nagykövete

visszafizette az IMF és az Európai Bizottság felé, leszögezve, jövőnket nem más tagállam adófizetői terhére tervezzük. Néhány immár tíz éve zajló európai vita tükrében mindez talán nem mellékes szempont, különösen akkor, ha ebben az összefüggésben is annyian és annyiszor emlegetik a szolidaritást.

A következő vádpont az EU rendszeres megtámadása volt. Ilyenről nincs tudomásom. Nem is lenne megmagyarázható, hiszen az EU mi magunk (is) vagyunk. Arról tudok, hogy az intézmények, különösen az Európai Bizottság és az Európai Parlament egyes döntéseit, egyes javaslatait, amelyek egyébként néha rendszerre próbálnak összeállni, magyar részről (is) éles kritika kísérte. Ez bűn? A véleménynyilvánítás szabadságára oly büszke Európában vétek kritikát, ellenvéleményt megfogalmazni? Vagy ahogy az egykori NDK-s vicc mondta az ellátás gyengeségei miatt elégedetlenkedni próbáló állampolgárnak: „Te a béke ellen vagy?”.

A rendezvény egyik közreműködője Ulrike Guérot volt. Guérot asszony nézeteit az „Európai Köztársaságáról” jómagam – és magamat meggyőződéses európai polgárnak tekintem – erős fenntartásokkal fogadtam, amikor Berlinbe érkezésem után az irodámban beszélgettünk. Ez a véleményem azóta sem változott, de tisztelettel követem munkásságát. És Guérot asszony éppen a brüsszeli intézményekkel szemben megfogalmazott kritika kapcsán mondta ki azt a fontos megállapítást, hogy miközben Brüsszel egyes kritikusai díjakat kapnak, másokat megpróbálnak kiátkozni.

Magyarország egy meggyőződéses Európa-párti ország. Egyúttal egyenrangú, emancipálódott tagállam. Folytathatnánk, sőt folytatnunk kellene valódi tartalmi vitákat, de ez nem könnyű, ha furkósbot érvekkel már a vita kezdete előtt elvágják az oda vezető utat. Ha ugyanis a 2. cikkben foglalt közös értékeket tiszteletben akarjuk tartani, és ezt teszi Magyarország, akkor a 4. cikkről se feledkezzünk meg. Ott kerül rögzítésre a tagállamok egyenlősége, egymás nemzeti identitásának és alkotmányos hagyományainak tisztelete.

Joschka Fischer külügyminiszter úr 2000-ben fontos beszédet tartott az EU jövőjéről. A „Humboldt-beszéd” egyfajta eredményeként tekintetem az Alkotmányszerződésre. Azt a magyar Országgyűlés Litvánia után másodikként ratifikálta, az akkor ellenzékben lévő FIDESZ támogatása mellett. Orbán Viktor is igennel szavazott. Aztán pedig úgy esett, hogy két alapító tagállam népszavazáson elutasította az Alkotmányszerződést. Az elutasítás a magon belül történt. Így most a Lisszaboni Szerződés a közös jogalap. Azt kívánjuk, hogy ehhez tartsuk magunkat. Ne vegyünk el belőle, de a Szerződés módosítás szabályainak megsértésével, a tagállamok kiiktatásával ne is adjunk hozzá.

Fentiekből is látható, a nagyon történelmi alaphelyzetből induló konferencia erősen aktuálpolitikai beszélgetéssé vált. Azaz Magyarországgal nem beszélgettek, csak Magyarországról. Nem vagyok történész, de azért így zárásként egy történelmi pontot

Magyarország Nagykövete

szeretnék felidézni. A házigazda a bevezetőben David Engels professzor tanulmánya alapján feltette a kérdést: előállhat-e az EU-ban is egy olyan helyzet, mint annak idején a Római Köztársaságban, amelynek bukásához nagymértékben hozzájárult a megállíthatatlan migráció, a külső nyomás elleni védelem képességének hiánya, az identitás feladása, elvesztése? Ha Magyarországon múlik, az EU-nak ilyen kockázatokkal nem kell szembe nézni.

Dr. Györkös Péter